

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.086/2014/4.

A Győri Ítéltábla a Gasztonyi Ügyvédi Iroda által képviselt **FGF** felperesnek a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. alperes ellen vállalkozói díj és járulékai megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2012. október 17. napján kelt G.20.419/2008/101. szám alatti ítélete ellen az I.r. alperes által 102. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatja és az I-II.r. alperest egyetemlegesen terhelő elsőfokú perköltség összegét 2.400.000. (Kettőmillió-négyszázezer) Ft-ra leszállítja; míg ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy a magyar államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg 2.500.000. (Kettőmillió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket; míg a felperesnek 15 napon belül 190.500. (Egyszázkilencvenezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

2006. március 28-án a megrendelő II.r alperes, a vállalkozó felperes és a készfizető kezes I.r alperes között vállalkozási szerződés jött létre a városi ...hrsz-ú ingatlanon felépítendő **D R** társasháza ideiglenes villamos energia ellátásának kivitelezésére (a középvezetű kábel kiváltására, ideiglenes világítás kiépítésére, három darab daru energiaellátására és az ideiglenes energiaellátás kialakítására) 8.496.330 forint + Áfa (10.195.596 forint) díjért. 2006. szeptember 19-én ugyanezen cégek között újabb vállalkozási szerződés jött létre a társasház lakásai, üzletei, közös helyiségei villanszerelési munkáinak elvégzésére, a kültéri világítás szerelésére, az átalánydíjként meghatározott 118.950.000 forint + 20 % Áfa, 142.740.000 forint díjért. A szerződés módosított 1. számú melléklete szerint a vállalkozói munka teljesítési határidejét 2007. június 15. napjában határozták meg, azzal, hogy a vállalkozó teljesítését 30 naponként számolják el és a díjról a felperes hét résszámlát állíthat ki. A szerződésben a felperes hiánymentes, első osztályú minőségben történő teljesítést vállalt, végszámlát csak hiány- és hibamentes átadást követően állíthatott ki. A szerződés 11. pontjában az I.r alperes, mint hrsz-ú ingatlan tulajdonosa és az építkezés beruházója készfizető kezesi kötelezettséget vállalt arra, hogy amennyiben a megrendelő II.r alperes a szerződésből fakadó fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a vállalkozó írásbeli felszólítására három munkanapon belül megfizeti a vállalkozó által jogosan követelt összeget. A teljesítés vállalkozói hibából történő meghiúsulása esetére a nettó vállalási díj 10

%-át kitevő meghíúsulási kötbért kötöttek ki. A felperes az általa megvalósított berendezésekre az üzembe-helyezéstől számított 24 havi „teljeskörű garanciát és jótállást” vállalt, ideértve az általa hozott és beépített anyagokat is. Az egy éves „garancia” időn belül felmerülő jótállási munkák kijavítására vállalta a felperes a vállalkozói díj 5 %-ának megfelelő összegű „jótállási bankgarancia” biztosítását. A szerződés 14. pontjában kikötötték, hogy a vállalkozó egyes nevesített szerződésszegései esetén a megrendelő II.r alperes egyoldalúan jogosult a szerződés azonnali hatállyal, írásban történő felmondására. A szerződés megszűnését követően a felek kötelesek egymással elszámolni, „az elszámolás tételes felméréssel történik, a tételes költségvetésben szereplő egységarak alkalmazásával.” A szerződés teljesítése során, 2007. május 20-án a vállalkozó felperes, a megrendelő II.r alperes és a készfizető kezes I.r alperes újabb szerződést kötött egymással a felperes lejárt fizetési határidejű, kibocsátott számlái - illetve a felmerült pótmunkák elszámolása tárgyában. A szerződés mellékletében a II.r alperes elismerte a felperes 11.732.539 forint + Áfa (14.079.046 forint) pótmunka igényét, valamint kötelezettséget vállalt 10.422.728 forint, kiállított számlán alapuló vállalkozói díj 2007. május 20. napjáig megfizetésére. A hátralékos vállalkozói díj megfizetésére vonatkozó 2007. július 27-i eredménytelen felszólítást követően a felperes 2007. szeptember 4-én arról értesítette a megrendelő II.r alperest, hogy elszámolás elkészítéséig a munkálatait felfüggeszti. A II.r alperes 2007. szeptember 7-én a 2006. szeptember 19. napján kelt vállalkozási szerződést azonnali hatállyal felmondta.

A felperes a módosított keresetében - elsődlegesen - tételes elszámolás alapján 39.822.187 forint vállalkozói díj - míg másodlagosan, átalánydíjas elszámolás esetére 42.275.337 forint vállalkozói díj és azok késedelme kamata megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket egyetemlegesen. Keresetében azzal érvelt, hogy a II.r alperes azonnali hatályú felmondásáig az általa végzett munka műszaki tartalma jelentősen eltért a szerződés megkötését megelőzően részére megküldött fővezetési hálózat-, főelosztó és fogyasztásmérési hálózat villamos tervétől, a négy típuslakás belső villamos tervétől. A beruházó döntése alapján minden lakás vevője maga határozhatta meg a belső villamoshálózat kialakítását, amely - tekintettel a 140 lakásra - jelentősen módosította a teljesítés mennyiségét a közös épületrészekben lévő hálózatra is kiterjedően. A vállalkozási szerződés 14/3. pontja, a Ptk. 321. § (1) bekezdése és 319. § (2) bekezdés alapján a szerződés jövőre nézve szűnt meg és tételes elszámolásnak van helye.

Az alperesek *ellenkérelmükben* a kereset elutasítását kérték, kifejtve, hogy a szerződés megszűnését követően is átalánydíjas elszámolásnak van helye, amelynek során a felperes csak az indokolt pótmunkákat érvényesítheti. A II.r alperes *viszontkeresetében* 55.890.300 forint-, 14.274.000 forint- és 11.895.000 forint tőke (együtt: 82.059.300 forint), valamint azok 2007. június 30. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest. Az igazságügyi szakértői véleményen alapuló álláspontja szerint a szerződés megszűnéséig a felperes 50,05 %-os arányban teljesítette a vállalkozási művet, így - figyelemmel a 14.766.000 forint jogszerű pótmunkadíjra és a II.r alperes által megfizetett 143.199.294 forint díjra - a II.r alperesnek 55.890.300 forint jogalap nélkül kifizetett vállalkozói díj jár vissza. 10 %-os mértékű garanciális visszatartásként 14.274.000 forintot, míg meghíúsulási kötbérként 11.895.000 forintot követelt.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel részben támadott *ítéletével* az alpereseket egyetemlegesen kötelezte 39.822.187 forint tőke, valamint annak a 2008. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére, azzal, hogy 38.180.268 forint után a II.r alperest Áfa fizetési kötelezettség terheli. Kötelezte a felperest a II.r alperes részére 11.895.000 forint, valamint annak a 2007. szeptember 7. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Az alpereseket a felperes részére 3.700.000 forint perköltség egyetemleges megfizetésére kötelezte. A törvényszék határozata indokolásában elsődlegesen úgy foglalt állást, hogy 2007. szeptember 7-én a II.r alperes a vállalkozási szerződéstől nem elállt, hanem a szerződést - a vállalkozó felperes súlyos szerződésszegéseire hivatkozva - azonnali hatállyal felmondta. Ezeket a szerződésszegéseket a kirendelt igazságügyi szakértő, "E" szakvéleménye alátámasztotta, mert aszerint a kivitelezés nem volt első osztályú, a felelős műszaki vezető, "A" egyszemélyben a feladatának eleget tenni nem tudott. Az A,B,C épületek villámvédelmi rendszerének kiépítése nem történt meg, a felperes a szerződésben előírt Legrand típusú szerelvények helyett a kismegszakítók esetében Hyundai típusúakat használt. A II.r alperes 2007. szeptember 7. napján kelt szerződést megszüntető nyilatkozata utólagos felmérést tartott indokoltnak az el nem végzett munkák és a pótmunkák elszámolására. Ezzel egybehangzóan a szerződés 14/3. pontja is tételes felmérés elszámolást írt elő a szerződés megszűnése esetére. Emiatt nem az átalánydíjas szerződésre vonatkozó elvek, hanem tételes felmérésen alapuló elszámolás útján - szakértői bizonyítással - kellett megállapítani a vállalkozónak járó díjat. A törvényszék elfogadta a szakértő azon - többször kiegészített - szakvéleményét, hogy a kiviteli tervek és a helyszíni szemle alapján be nem azonosítható (elfedett, burkolt) mennyiségeket és költségeket a kivitelező felperes által megadott mennyiségek alapján határozta meg. Amiatt nem tartotta aggályosnak mindezt az elsőfokú bíróság, mert az alperesek a szakértő kifejezett felhívására sem szolgáltatott adatot a beépítésre kerülő anyagok tekintetében. Az alperesek a szakértői vélemény tételes felmérésen alapuló számításainak összegét nem vitatták, így a bíróság a szakértői számításokon alapuló leszállított keresetet alaposnak találta. A törvényszék az I.r alperest a Ptk. 274. § (2) bekezdés a.) pontja alapján - a II.r alperessel egyetemlegesen - készfizető kezesként marasztalta a vállalkozói díj megfizetésében. Rámutatott a törvényszék, hogy az I.r alperes mind a vállalkozási szerződés fejrésében, mind annak 11. pontjában, ezentúl a megelőző, ideiglenes áramellátásra irányuló szerződésben és a 2007. május 20-án kelt szerződésben is készfizető kezesként vállalt kötelezettséget a II.r alperest terhelő tartozások kiegyenlítésére. A szerződést a II.r alperes jogvégzett törvényes képviselője, "B" szövegezte, amelyre is figyelemmel az I.r alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy nem készfizető, hanem sortartásos kezességet vállalt. A bíróság a felperes által vezetett építési napló egészét amiatt nem vette figyelembe bizonyítékként, mert a kirendelt igazságügyi írásszakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a naplóban szereplő „C” névaláírások nem a név viselőjétől, a II.r alperes alkalmazottjától származtak. Az építési napló egyéb peradatokkal ellentétben nem álló hivatkozásai perbeli felhasználását azonban a törvényszék nem tartotta aggályosnak. A törvényszék a tételes felmérés alapján számított vállalkozói díj megfizetésére irányuló keresetnek való helytadás miatt elutasította a II.r alperes vállalkozói díj visszafizetésére és garanciális visszatartásra vonatkozó viszontkeresetét. A 11.895.000 forint meghíúsulási kötbér megfizetésére vonatkozó

vizontkeresetet ugyanakkor amiatt tartotta alaposnak, mert a szakértői vélemény szerint a szerződés a vállalkozó felperes hibájából szűnt meg.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, a kereset teljes elutasítása és a II.r alperes vizontkeresetének helyt adás - ; míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránt az I.r alperes terjesztett elő *fellebbezést*. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen fenntartotta, hogy a felperes és a II.r alperes között a vállalkozói díjat az „átalánydíjas módozat” szerint kellett volna elszámolni. Utalt arra a bírói gyakorlatra, mely szerint a munka tervtől részben eltérő tartalommal elvégzése esetén sem térhetnek át a felek a tételes elszámolásra. Ilyenkor az elmaradt munkarésszel kapcsolatos díjtételeket az átalányárból le kell vonni, és a vállalkozó az átalánydíj arányos részére tarthat igényt. A szerződésben vállalt összműszaki tartalom és a ténylegesen elért műszaki készültség egymáshoz viszonyított százalékos aránya meghatározásával és ennek átalánydíjra vetítésével kell elszámolni. A szerződés 14/3. pontja tételes felmérésre utalása csak általános szövegezést jelent a szerződés megszűnése esetére. Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a szerződés azonnali hatályú felmondással és nem megrendelői elállás folytán szűnt volna meg. A felperes a 2009. március 11-i tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy a Ptk. 395. §-a szerinti megrendelői elállás alapján tekinti megszüntnek a felek közötti jogviszonyt. Az elsőfokú eljárás során kirendelt szakértő véleményét amiatt vitatta, mert a szakértő azon munkák esetében, amelyek sem a helyszíni szemle adatai, sem pedig a tervek alapján nem azonosíthatóak, kizárólag a felperes által megadott mennyiségek alapján kalkulálta a vállalkozói díjat. A felperes által megadott kiinduló adatok ugyanis sem építési naplóval, sem pedig teljesítés-igazolással nem voltak alátámasztva. Helyesen a bíróságnak azt a szakértői véleményt kellett volna figyelembe vennie, hogy a felperesi levonulás és a szakértői szemle között eltelt időtartamra tekintettel a megvalósított műszaki tartalom pontosan nem határozható meg. Egyetértett a perben beszerzett szakvélemény azon megállapításával, hogy a felperes által elvégzett munkák készültsége 50,05 %-os volt. Az átalánydíjas elszámolást ehhez az adathoz viszonyítva kell elvégezni. Fenntartotta azon elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját is, hogy a konkrét esetben a felek a Ptk. 274. § (2) bekezdés a.) pontja szerint nem állapodtak meg az I.r alperes készfizető kezességében, így az I.r alperes csak egyszerű, sortartó kezesség terheli. Az egyenes adós és az egyszerű kezes ugyanakkor egyetemlegesen nem marasztalható, a kezes felelőssége csak feltételes. Vitatta a törvényszék ítélet indokolásának azon részét is, amely szerint az építési napló hitelességét annak ellenére nem kérdőjelezte meg, hogy az abban szereplő „aláírások” nem valósak. A Pp. 221. § (1) bekezdését sértve elmaradt az elsőfokú ítélet indoklásából annak részletezése, hogy II.r alperes vizontkeresete milyen okból alaptalan a 11.895.0000 forint tőke és járulékein túl. Végül kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság a perköltség számításánál számszaki hibát vétett. Az indoklás erre vonatkozó részre szerint a felperes javára bruttó 2 millió forintot és 1.850.000 forintot, míg az alperesnek bruttó 2 millió forintot és 700.000 forintot ítélt meg. Ezek összegszámításával azonban nem az elsőfokú ítélet rendelkező részében szereplő 3.700.000 forint, hanem csak 1.050.000 forint felperesnek fizetendő perköltség adódik.

A II. r. alperes fellebbezését az elsőfokú bíróság hivatalból elutasította. Az I. r. alperes a fellebbezési tárgyaláson fellebbezését úgy módosította, hogy az elsőfokú ítélet

megváltoztatásával a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte, de nem tartotta fenn a II.r. alperesi viszontkeresetnek helyt adásra irányuló jogorvoslati kérelmét. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezését fenntartotta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet I.r. alperesi fellebbezéssel érintett rendelkezési helybenhagyását kérte, annak lényegében helyes indokai alapján.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a felperes felperes neve Zrt. cégneve - 2014. július 16-i hatállyal - **"D"** Mérnök Iroda Zrt. cégnévre változott.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és az arra előterjesztett fellebbezési ellenkérelem korlátai között (Pp.253.§ (3) bekezdés) bírálta felül és megállapította, hogy a fellebbezés a per fő tárgya tekintetében nem alapos.

Az I.r. alperes fellebbezésében több tekintetben vitatta a törvényszék szerződés- és jognyilatkozat értelmezését. Annak megítélésénél, hogy az elsőfokú bíróság a felek közötti 2006. szeptember 19. napján kelt vállalkozási szerződés egyes kikötéseit, valamint a II.r. alperes 2007. szeptember 7. napján kelt - szerződést megszüntető - egyoldalú nyilatkozatát helyesen értelmezte-e, a Ptk.207.§ (1) bekezdéséből kellett kiindulni. A törvényhely szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Ez alapján az értelmezésre szoruló szerződési nyilatkozat nyilatkozati és akarati elemeinek egybevetésével határozható meg a nyilatkozat figyelembe vehető tartalma. Ennek során ugyan kiindulási pont a szavak általánosan elfogadott jelentése, nyelvtani értelme, de mindazt a tény, körülményt vizsgálni kell, amely a nyilatkozatot tevő szerződéskötéskori akaratát felismerhetővé teszi. Így a szerződési nyilatkozat jogi minősítése során nem feltétlenül annak elnevezéséből vagy szóhasználatából, hanem a kikötött szolgáltatások lényeges, fő tartalmi elemeiből; a felek által meghatározott jogok - és kötelezettségek tartalmi elemzéséből kell kiindulni. (Fővárosi Ítéletábra 6.Pf.21.002/2004.)

A konkrét esetben a Ptk.207.§ (1) bekezdése értelmezési szabályához kapcsolódó - általános - gyakorlaton túl arra is figyelemmel kellett lenni, hogy a vizsgált szerződést (és a szerződést megszüntető jognyilatkozatot) az I-II.r. alperes jogi diplomával rendelkező ügyvezetője, **"B"** fogalmazta. Márpedig a jogász által fogalmazott, joghatás kiváltására alkalmas nyilatkozatok értelmezésénél a nyilatkozati elv szerinti szerződésértelmezés előtérbe kerül az akarati elvvel szemben, tekintve, hogy a jogvégzett személytől elvárható, hogy a jognyilatkozatokat helyes jogi szakmai nyelven fogalmazza meg. A vállalkozási szerződés és a szerződést megszüntető egyoldalú nyilatkozat jogi- szakmai szöveg, így annak értelmezése elsődlegesen a jogszabályok - és a joggyakorlat alapján történhet.

Az értelmezésre szoruló jognyilatkozatokból a fellebbezésben elsőként kiemelt szerződést megszüntető nyilatkozatban a megrendelő II.r. alperes ügyvezetője, **"B"** „azonnali hatállyal

felmondta" a felperessel kötött vállalkozási szerződést és a felperessel elszámolást utólagos tételes felmérés alapján kívánta megejteni. Ezek a jognyilatkozatok egybehangzóak voltak a szintén az alperesi ügyvezető által fogalmazott 2006. szeptember 19. napján kelt vállalkozási szerződés 14/1. és 14/3. pontja kikötéseivel, amelyek szerint a megrendelő II.r. alperes egyoldalúan jogosult volt a szerződést azonnali hatállyal írásban felmondani, melyet követően tételes felméréssel elszámolásnak van helye, a tételes költségvetésben szereplő egységárak alkalmazásával. Nem kétséges, hogy a szerződés 14/4. pontja kitért a megrendelő általános elállási jogára (Ptk.395.§ (1) bekezdés) is. Azonban a II.r. alperes ügyvezetője - nyilvánvalóan ismerve a vállalkozási szerződés alapján a II.r. alperest megillető jogokat - mégis - a tételes felméréssel elszámolással járó - azonnali hatályú felmondással kívánta a szerződést megszüntetni. A jogorvoslati kérelemben foglaltakkal szemben az alperesek az elsőfokú eljárás során még maguk is ahhoz ragaszkodtak, hogy a II.r. alperes a vállalkozási szerződést felmondással szüntette meg, így ennek jogkövetkezményeit kell alkalmazni. (55. tjk. 2. oldal 2. bekezdés, 60. tjk. 3. oldal 1. bekezdés) A szerződést egyoldalúan megszüntető jognyilatkozat tehát - annak szövege és tartalma alapján is - csak azonnali hatályú felmondásnak értelmezhető.

Az I.r. alperes a fellebbezésben ugyan helytállóan idézte a kidolgozott bírói gyakorlatot, amely szerint átalánydíjas építési szerződés esetén csak a pótmunkák ellenértéke számolható el és a szerződésben meghatározott munkának a tervtől részben eltérő tartalommal elvégzése esetén sem térhetnek át a felek a tételes elszámolásra. (EBH 2000/201.) Ugyanakkor a szerződési szabadság elvéből (Ptk.200.§ (1) bekezdés) következően a felek nincsenek elzárva attól, hogy az egyébként átalánydíjas ellenszolgáltatást kikötő szerződésükben a szerződés teljesítés nélküli megszűnése esetére (így: azonnali hatályú felmondás után) az elszámolást tételes felmérésre utalják. A vitás esetben a megrendelő és a vállalkozó szerződésükben utólagos tételes felmérést rendelt az azonnali hatályú felmondásig ki nem fizetett munka elszámolására. Így közömbös a perbeli jogvita elbírálásakor, hogy ilyen szerződési kikötés hiányában, átalánydíjas szerződés esetén általában milyen módon kell elszámolni a felmondást követően.

Nem volt jelentősége ezért a perben kirendelt igazságügyi szakértő, "E" azon véleményének sem, hogy a felek között nem tételes felméréssel, hanem az átalánydíjas szerződések esetén alkalmazandó százalékos arányosítással kell elszámolni. Az elszámolás módja ugyanis a felek közötti szerződés kifejezett kikötésén alapuló jogkérdés, melyre az épületvillamossági igazságügyi szakértő kompetenciája (Pp.177.§ (1) bekezdés) nem terjed ki, abban a bíróságnak kell határoznia.

Az ítéletábra egyetértett a törvényszék ítéletével abban, hogy a bíróság elfogadta sokszorosán kiegészített azon épületvillamossági szakvéleményt, amely a tételes elszámolás összegét a kivitelező felperes által megadott mennyiségek alapján határozta meg. Egyrészt az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra a tényre, hogy az alperesek a szakértő kifejezett felhívása ellenére sem szolgáltatott adatot a beépítésre került mennyiségeket illetően. Másfelől az alperesek - így: a fellebbező I.r. alperes - az elsőfokú eljárás során összegében nem tette vitássá a tételes elszámolás esetére meghatározható vállalkozói díj összegét. (97. tjk. 2. oldal) Emiatt súlytalan az a fellebbezési érvelés is, hogy az építési napló valamennyi

adatát amiatt kellene figyelmen kívül hagyni, mert az abban szereplő „C” névalíráások nem a név viselőjétől, a II.r. alperes alkalmazottjától származnak. Nem kétségesen a szakértői bizonyítás egyéb adataival alátámasztott építési naplóbejegyzések ettől még bizonyító erővel rendelkeznek.

A fellebbezés I.r. alperes készfizető kezességét vitató részeivel kapcsolatban az ítélet tábla utal a fentiekben a Ptk.207.§ (1) bekezdése értelmezési szabályaival összefüggésben kifejtettekre. A Ptk.274.§ (1) bekezdése és (2) bekezdése világos különbséget tesz a sortartó - és a készfizető kezesi felelősség feltételei között. Ennek rövid lényege szerint a sortartó kezes felelőssége mögöttes, csak a biztosított követelés főkötelezettől behajthatatlansága esetén kerül előtérbe; míg a készfizető kezes önállóan - a főkötelezettre tekintet nélkül - is köteles teljesíteni a kötelezettséget. Az I.r. alperes az ügyvezetője, **"B"** által megfogalmazott szerződési nyilatkozatokban - így: a 2006. szeptember 19. napján kelt vállalkozási szerződésben, de a 2006. március 28. és 2007. május 20-án kelt szerződésekben is - nyilvánvalóan ezen lényeges különbség ismeretében vállalt készfizető kezességet a megrendelő II.r. alperest terhelő fizetési kötelezettségekért. Emiatt az I.r. alperes fellebbezésében kellő alap nélkül vitatta a készfizető kezesi felelőssége fennálltát.

A főkötelezett II.r. alperes és a készfizető kezes I.r. alperes a vállalkozói díj megfizetése iránt indított perben nem tekinthetőek a Pp.51.§ a/ pontja szerinti egységes pertársnak. A jogosult felperes ugyanis saját döntésétől függően indíthat pert a követelés behajtása iránt a főkötelezettrel, avagy a mellékkötelezettrel szemben, illetve a fő-, illetve mellékkötelezettet is egyidőben perbevonva. Emiatt a Pp.228.§ (4) bekezdése szerint az I.r. alperes fellebbezése nem terjedhet ki a II.r. alperes viszontkeresetét nagyobbra elutasító ítéleti rendelkezés vitására. Ennek figyelembevételével az I.r. alperes írásbeli fellebbezését a fellebbezési tárgyaláson módosította és már nem kérte a kereset elutasításával a viszontkeresetnek helytadást. Emiatt az ítélet tábla a felülbírálat során nem vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet - a Pp.221.§ (1) bekezdése szabályait megtartva - tartalmazza-e a viszontkereset részbeni elutasítása indokait.

A fellebbezés arra helyesen tért ki, hogy az elsőfokú bíróság részleges pernyertesség alapján (Pp.78.§ (1) bekezdés, 81.§ (1) bekezdés) számított perköltség összege számítási hibát tartalmaz. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint (36. oldal 2. bekezdés) a felperes részére 2.000.000.Ft és 1.850.000.Ft (együtt: 3.850.000.Ft) ügyvédi munkadíjból álló perköltséget, míg az alpereseknek 2.000.000.Ft és 700.000.Ft (együtt: 2.700.000.Ft) perköltséget állapított meg a bíróság. Ezek egybeszámításával 1.150.000.Ft felperesnek járó ügyvédi munkadíj, nem pedig az elsőfokú ítéletben szereplő 2.550.000.Ft határozható meg. Az 1.150.000.Ft ügyvédi munkadíjon túl a felperes igényt tarthat 800.000.Ft szakértői díjból és 450.000.Ft lerótt kereseti illetékből álló perköltségre is. (együtt: 2.400.000.Ft elsőfokú perköltség)

Ezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alpereseket egyetemlegesen terhelő elsőfokú perköltség összegét 2.400.000.Ft-ra leszállította, míg ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyta.

Az I.r. alperes fellebbezése túlnyomórészt alaptalannak bizonyult, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárás során felmerült le nem rótt fellebbezési illetéket (2.500.000.Ft), míg a felperes ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési perköltségét. Ez utóbbi összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5)-(6) bekezdései alapján az áfával növelt 190.500.Ft-ban határozta meg.

G y ő r , 2014. szeptember 24.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: